

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

Naziv originala:
Clive Cussler and Justin Scott
THE WRECKER

Copyright © 2009 by Sandecker, RLLLP
Translation Copyright © 2012 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-724-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

KLAJ V KASLER

i Džastin Skot

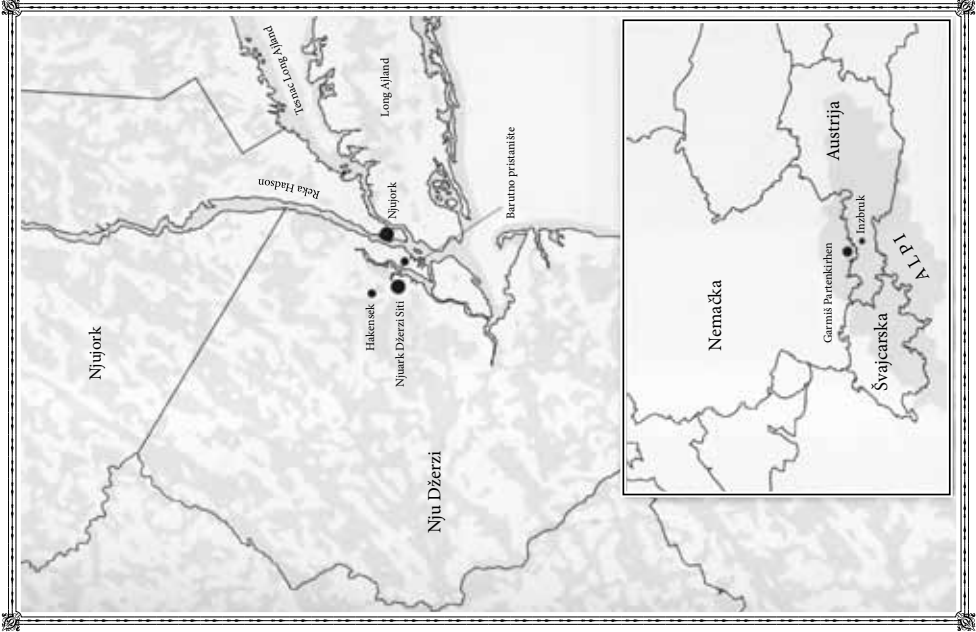
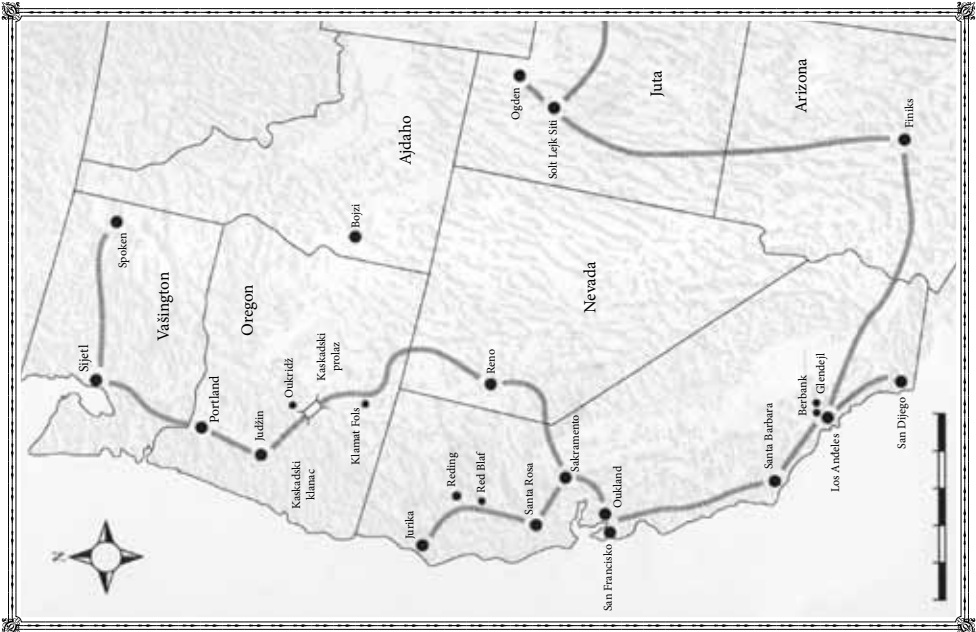
Sabotaža

avantura Ajzaka Bela

Preveo Aleksandar Mirjanić

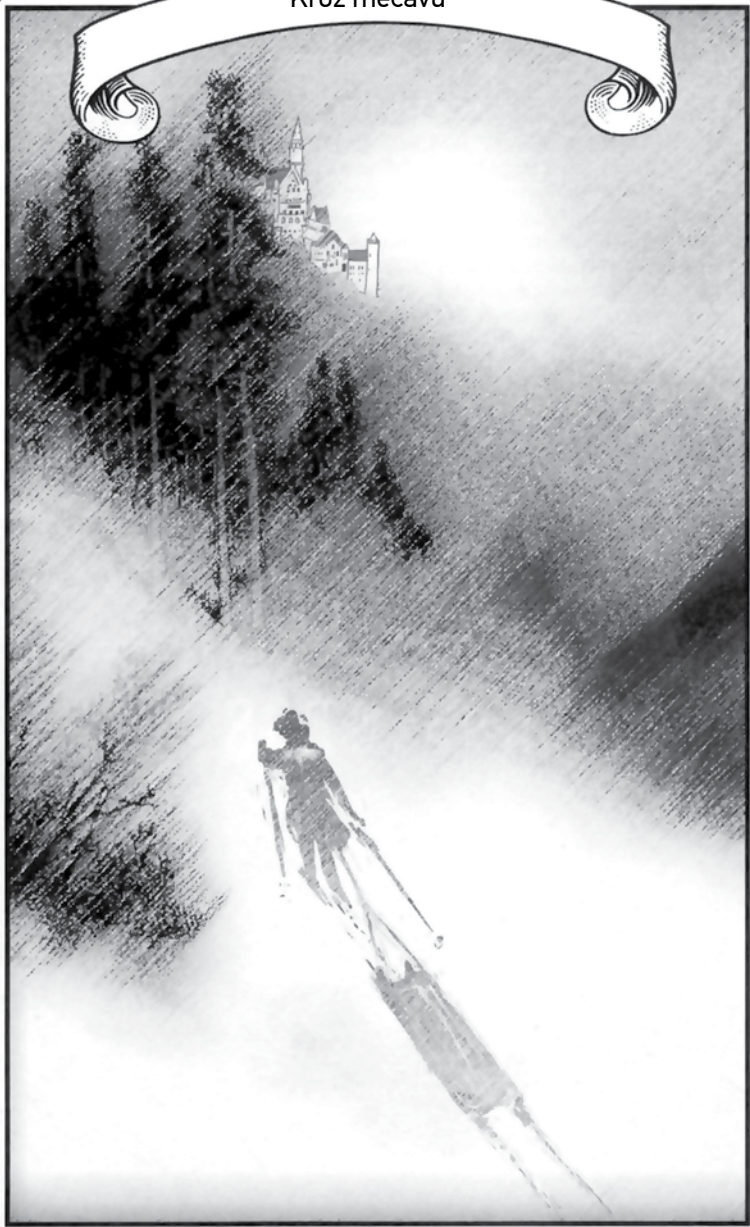
alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

**NEDOVŘŠEN
POSAO**

Kroz mečavu

12. decembar 1934.
Garmiš Partenkirhen

Nemački Alpi sekli su nebo iznad linije snega poput čeljusti nekog drevnog mesoždera. Olujni oblaci češali su se o vrhove šibane vetrom, pa je izgledalo da se oštre stene pokreću, kao zver koja se budi. Dva iskusna čoveka, obojica snažni, osmatrali su sa balkona skijaškog hotela sa rastućim očekivanjem.

Hans Grandcau bio je vodič, a njegovo lice je, pod uticajem različitih vremenskih prilika, bilo podjednako hrapavo kao planinski vrhovi. U glavi je nosio šezdeset godina pešačenja po snežnim, zimskim obroncima. Prethodne noći je obećao da će vetar početi da duva sa istoka. Snažna sibirski hladnoća će pretvoriti vlažni vazduh koji je dolazio sa Mediterana u zaslepljujuću snežnu oluju.

Čovek kome je Hans obećao sneg bio je visoki Amerikanac, čiji su plava kosa i brkovi bili oivičeni sedom bojom. Na sebi je imao lovačko odelo od tvida, na glavi topli fedora šešir i šal Univerziteta Jejl, ukrašen štitom Koledža Brenford. Bio je obučen kao tipični dobrostojeći turista koji je na Alpe došao zbog zimskih sportova. Ali njegove oči, plave poput glečera, bile su usredsređene na samotni kameni zamak, udaljen nekih šesnaest kilometara preko neravne doline.

Zamak je već hiljadu godina stajao nad zabačenom klisurom. Bio je skoro prekriven zimskim snegovima i gotovo skriven senkama vrhova, koji su ga natkrivali. Kilometrima ispod zamka nalazilo se selo iz koga je put bio suviše dugačak i strm da bi se na njega olako krenulo. Amerikanac je posmatrao stub dima koji mu se lagano približavao. Bio je suviše daleko da bi video lokomotivu koja ga je izbacivala, ali je znao da se kreće po pruži koja je kod Inzbruka prelazila preko granice. Pun

krug, pomislio je smrknuto. Pre dvadeset sedam godina, pored pruge u planinama, započet je zločin. Noćas, pored pruge u planinama, biće završen, kakav god ishod bio.

„Jeste li sigurni da ste sposobni za ovo?“, upita vodič. „Uspon je strm. Vetar će seći poput sablje.“

„Sposoban koliko i vi, starče.“

Kako bi uverio Hansa, objasnio mu je da je mesec dana bio na logorovanju sa norveškim skijaškim jedinicama, pošto je ugovorio neformalnu vezu sa jedinicom vojske Sjedinjenih Država, koja je tamo poslata kako bi naučila veštine ratovanja u planinama.

„Nisam znao da američke trupe vežbaju u Norveškoj“, kruto reče Nemač.

Amerikančeve plave oči dobiše ljubičasti odsjaj pri nagoveštaju osmeha. „Za svaki slučaj, ako budemo morali opet da se vratimo ovamo, da okončamo još jedan rat.“

Hans se mračno isceri. Amerikanac je znao da je on ponosni veteran Alpenkorpsa, elitne nemačke planinske divizije koju je formirao kaiser Vilhelm u ratu od 1914. do 1918. Ali i da ne voli naciste, koji su nedavno preuzeli kontrolu nad nemačkom vladom i pretili da gurnu Evropu u još jedan rat.

Amerikanac se osvrnu kako bi se uverio da su sami. Vremešna sobarica u crnoj haljini i beloj kecelji usisavala je iza balkonskih vrata. Sačekao je da ode, a zatim je u dlan svoje velike šake sakrio kožnu kesu punu zlatnih novčića od dvadeset švajcarskih franaka i dodao je vodiču.

„Puna isplata unapred. Dogovor je sledeći: ako ne mogu te pratim, ostavi me i idi kući. Uzmi skije. Naći ćemo se kod žičare.“

Požurio je u svoju luksuznu, drvenim panelima obloženu sobu, a debeli tepisi i vatra koja je pucketala činili da scena iza prozora izgleda još hladnije. Brzo se presvukao u pantalone od platna otpornog na vetar, koje je uvukao u debele vunene čarape, čizme na pertlanje, dva laka vunena džempera, kožni prsluk otporan na vetar i jaknu od platna otpornog na vetar, dugačku do kukova, koju nije zakopčao.

Džefri Denis je pokušao i ušao. Bio je sposoban mlad operativac iz berlinskog odeljenja, a na glavi je imao tirolski šešir kakve su kupovali turisti. Džefri je bio bistar, revnostan i dobro organizovan. Ali nije voleo aktivnosti u prirodi.

„I dalje nema snega?“

Sabotaža

„Javi svima da krećemo“, reče stariji čovek. „Za jedan sat nećeš moći da vidiš prst pred nosom.“

Denis mu je dodao mali ranac. „Dokumenta za vas i vaš, hm, 'prtljag'. Voz će u ponoć preći u Austriju. Neko će vas dočekati u Inzbruku. Ovaj pasoš će važiti do sutra.“

Stariji čovek se zagledao kroz prozor u udaljeni zamak. „Moja supruga?“

„Bezbedna je u Parizu. U hotelu Džordž V.“

„Kakva je poruka.“

Mladi čovek mu pruži koverat.

„Ti pročitaj.“

Denis je monotono čitao. „Hvala ti, dragi, za najbolju proslavu dva-deset pet godina braka koju sam mogla da zamislim.“

Stariji čovek se vidno opustio. To je bila šifra koju je ona, dva dana ranije, u trenu smislila. Bila mu je paravan, pravili su se da su na drugom medenom mesecu, u slučaju da ga neko prepozna i pita da li je došao poslom. Sada je ona bila bezbedno sklonjena. Paravan više nije bio potreban. Oluja se zahuktavala. Uzeo je koverat i držao ga nad plamenom u kaminu. Pažljivo je pregledao pasoše, vize i dozvole za prelazak granice.

„Lično naoružanje?“

Bio je mali i lagan. Denis reče: „To je novi automatik koji nose nemački policajci u civilu. Ali mogu da vam nabavim i službeni revolver, ako biste se sa starijim pištoljem komotnije osećali.“

Plave oči, koje su opet piljile preko sumorne doline, ka zamku, okrenuše se ka mladom čoveku. Ne gledajući u šake, visoki Amerikanac je izvadio okvir, proverio da li je metak i u cevi, pa nastavio da rasklapa *valter PPK*, skidajući poklopac i vadeći oprugu iz cevi. Trebalo mu je dvanaest sekundi. Još uvek gledajući kurira u lice, pištolj je ponovo sklopio za deset.

„Ovaj je dovoljno dobar.“

Mladi čovek je počeo da shvata da je u prisustvu velikog čoveka. Pre nego što je uspeo da razmisli, postavi dečje pitanje: „Koliko dugo treba da se vežba da bi tako nešto moglo da se izvede?“

Iznenadujuće topao osmeh ukrasi ozbiljno lice i on reče, niti neljubazno, niti bez humora: „Vežbaj noću, Džefe, po kiši, dok neko puca u tebe, i vrlo brzo ćeš naučiti.“

* * *

Kada je stigao do žičare, sneg je gusto padao i jedva je video granicu grebena odakle je počinjala skijaška staza. Stenoviti vrhovi, koji su se dizali iza nje, bili su nevidljivi. Ostali skijaši su bili uzbuđeni, gurajući se da zgrabe uže žičare, kako bi stigli da se još jednom spuste pre nego što oluja natera vodiče da planinu zatvore zbog bezbednosti. Hans je doneo nove skije, najnoviji model, sa čeličnim ivicama, nitnama pričvršćenim za drvo. „Vetar se pojačava“, reče on, objašnjavajući čemu čelične ivice na skijama. „Ima leda na vrhovima.“

Stali su na savitljive vezove, zakačili ih oko peta, stavili su rukavice, uzeli štapove i kroz gužvu koja se sve više smanjivala krenuli ka žičari, koju je pokretao bučni traktorski motor. Zgrabili su uže. Cimnulo im je ruke i dvojica muškaraca su zajedrili preko snega, pružajući tipičnu sliku iz luksuznog hotela: bogati sredovečni Amerikanac koji traži avanturu i njegov privatni instruktor, dovoljno star i mudar da ga bezbedno vrati u hotel na vreme da se presvuče za večeru.

Na vrhu grebena vetar je bio snažan i često je menjao smer. Naleti su kovitlali sneg na sve strane. U jednom trenutku nije moglo da se vidi ništa drugo sem gomile skijaša koji su čekali red da se spuste niza stazu. U sledećem trenutku vidik je pukao i otkrio hotel, mali poput kuće za lutke u dnu staze, sa planinskim vrhuncima koji su se dizali nad njim. Amerikanac i Hans išli su duž grebena, udaljavajući se od gužve. Odjednom, niko ih više nije video, spustili su se niza zadnju stranu grebena.

Njihove skije ostavljale su sveže tragove u netaknutom, praškastom snegu.

Uzvici skijaša i buka motora žičare najednom su nestali. Sneg je tiho padao na vunenu odeću. Bilo je tako tiho da su mogli da čuju šištanje drvenih skija sa metalnim ivicama preko praškaste snežne površine, sopstveno disanje i otkucaje srca. Hans ih je vodio niz padinu, oko kilometar i po i zašli su u skrovište ispod stene koja je štrčala iz snega. Iz njega je izvukao lagane improvizovane sanke.

Urađena po ugledu na Robertsonova, nosila su bila napravljena od jasena, bukve i platna, tako da mogu da se obaviju oko ranjenog mornara i imobilišu ga, što omogućava da ga nose kroz strme i uske prolaze na

Sabotaža

brodovima. Bila su vezana za skije, a Hans ih je užetom vezao oko struka i vukao ih. To uže je bilo obavijeno oko skijaškog štapa, koji mu je pri spuštanju služio za kočenje. Nastavio je da ih vodi još oko kilometar i po, niz užu padinu. U podnožju strmog uspona na skije su pričvrstili krzno foke. Dlake na krznu, okrenute u smeru suprotnom od smera kretanja, omogućavale su dovoljno trenja za penjanje.

Počeo je da pada gust sneg. Tada je Hans zaradio zlatne franke koje je dobio. Amerikanac je mogao da prati kompas dobro, kao bilo ko drugi. Ali kompas ne može da garantuje da nećete odlutati sa kursa kada vas šiba vetar i dezorijentišu ludačke strme stene koje pod raznim uglovima vire na sve strane. Ali Hans Grandcau, koji od detinjstva skija po ovim planinama, tačno zna gde se nalazi na osnovu nagiba određene padine i načina na koji taj nagib uobličava nalete vetra.

Kilometrima su se iznova peli i spuštali, pa opet peli. Često su morali da stanu da bi se odmorili, ili očistili krzno foke od leda. Skoro je pala noć kada je na vrhu grebena sneg prestao da pada. Amerikanac je, preko poslednje doline, video svetlo u jednom prozoru zamka. „Daj mi sanke“, reče on. „Oдавde nastavljam sam.“

Vodič je začuo čeličnu odlučnost u njegovom glasu. Nema rasprave. Hans mu je dodao uže, rukovao se sa njim, poželeo mu sreću, okrenuo se u mraku i uputio ka selu, koje je ležalo negde dole, daleko.

Amerikanac se uputio ka svetlosti.

**ARTILJERIJA
PROLETERIJATA**

Crni vuk u poteri za vozom

21. septembar, 1907.

Kaskadske planine, Oregon

Železnički detektiv je posmatrao kako noćna smena ulazi u recka-sta usta tunela i pitao se koliko posla jedan jednooki rudar koji hramlje zbog ukočene noge može da završi Južnoj pacifičkoj železničkoj kompaniji. Njegove tregerke od teksasa i karirana košulja bile su otrcane, a čizme iznošene i tanke kao papir. Obod njegovog izgužvanog šešira pao je tako nisko da je izgledao kao cirkuski klovn, a jadničkog čelični čekić visio mu je u ruci, kao da je pretežak da ga podigne. Nešto je bilo sumnjivo.

Železnički pandur je voleo da popije, lice mu je bilo tako podbulo od domaće brlje da je izgledalo kao da su mu se oči izgubile u obrazima. Ali bile su to oštre oči, neverovatno žive i pune smeha i nade – s obzirom na to da je pao tako nisko da radi za najomraženiju policiju u zemlji – i još uvek budne. Zakoračio je napred, na ivici da počne da istražuje. Ali u tom trenutku pojavio se snažni mladić, sivonja svežeg lica, koji je stigao pravo sa farme. Uzeo je čekić starog rudara i poneo ga. Taj čin milosrđa, zajedno sa hramanjem i povezom na oku, učinio je da prvi čovek izgleda još starije nego što jeste, i bezopasno. Što nije bio.

Ispred su bile dve rupe probijene kroz planinu, glavni železnički tunel i manji, ispitni tunel, koji je probijen da bi se ispitala ta ruta, ubacivao svež vazduh i sprovodila voda. Oba su bila ojačana drvenim gredama koje su sprečavale da se planina sruči radnicima na glavu, a gomila vagona je tandrkala pri ulasku i izlasku iz njih. Dnevna smena se teturala napolje, premoreni muškarci su išli ka vozu za radnike, koji će ih odvesti do menze u kampu. Lokomotiva je dimila, teretni vagoni su bili puni drvenih pragova. Okolo je bilo teretnih zaprega, koje je vuklo po deset

mula, ručnih kolica, koja su se žurno kretala duž šina i mnogo oblaka prašine. Gradilište je bilo zabačeno, dva dana teške, zaobilazne vožnje vozom od San Franciska. Ali nije bilo izolovano.

Telegrafске žice, razapete na klimavim stubovima, spajale su Vol strit sa samim ulazom u tunel. One su donosile sumorne vesti o finansijskoj panici koja je potresala Njujork, skoro pet hiljada kilometara daleko odatle. Bankari sa Istočne obale, oni od čijeg novca je zavisila železnica, bili su preplašeni. Starac je znao da kroz te žice dolaze suprotstavljeni zahtevi. Ubrzajte izgradnju pruge kroz Kaskadske planine, vitalnu liniju između San Franciska i severa. Ili je prekinite.

Neposredno pred ulazom u tunel starac je zastao i zdravim okom pogledao gore, ka planini. Bedemi Kaskadskih planina su svetlucali crvenim sjajem zalazećeg sunca. Pogledao je ka njima kao da želi da zapamti kako je svet izgledao pre mračnog tunela koji ga je progutao i povukao duboko u kamen. Dok su ga ljudi iza njega gurali, protrljao je povez preko oka, kao da se sa nelagodnošću priseća trenutka bolnog gubitka. Njegov dodir otvori špijunku za drugo oko, čiji je vid bio još oštrije nego vid otkrivenog oka. Železnički detektiv, koji je izgledao malo bistrije od prosečnog glupavog železničkog pandura, još uvek ga je posmatrao sa nepoverenjem.

Rudar je bio čovek sa ogromnom rezervom hladnih živaca. Imao je petlju da se ne pomeri sa mesta, drskost da sa sebe skine sumnju glumeći da se ne plaši. Ignorišući radnike koji su se gurali pored njega, gledao je unaokolo kao da je opčinjen iznenadnim pogledom na novu železničku prugu koja se probijala kroz planine.

On se, u stvari, divio ovom poduhvatu. Ceo posao, koji je podrazumevao usklađivanje rada hiljada ljudi, počivao je na jednostavnoj strukturi pod njegovim nogama. Dve čelične šine odvojene drvenim pragovima dužine 1,44 metra, za koje su prikovane klinovima. Pragovi su čvrsto postavljeni u nabacan tucanik. Ta kombinacija je činila čvrstu podlogu za lokomotive od sto tona, koje su tutnjale šinama brzinom od više od kilometar i po u minutu. Na svakih kilometar i po trošilo se po dve hiljade sedamsto pragova, trista pedeset dve dužine šina, šezdeset buradi klinova. To je činilo čelični put glatkim, skoro potpuno bez trenja, koji može da se pruža u beskonačnost. Pruga se pružala preko neprohodnog terena, držeći se za uske useke urezane u gotovo vertikalne

padine, preskačući jaruge preko snažnih potporanja, prolazeći kroz tunele u liticama.

Ali ovo čudo moderne izgradnje i neumornog rada ipak su zasenile planine, čak ga i ismejale. A niko bolje od njega nije znao koliko je sve to krhko.

Bacio je pogled na policajca, koji je pažnju usmerio na drugu stranu.

Noćna smena nestala je u grubom otvoru. Voda im klokotala ispod nogu, dok su marširali kroz beskrajni niz lukova od potpornih drvenih greda. Hromi čovek je išao iza njih, u društvu velikog kolege koji mu je nosio čekić. Zastali su kod jednog kraka tunela, nekih devedeset metara od ulaza i ugasili acetilenske lampe koje su nosili sa sobom. Sami u mraku, posmatrali su kako lampe ostalih radnika svetlucaju i udaljavaju se. Zatim su u mraku napipavali put kroz krak tunela, kroz šest metara kamena, u paralelni ispitni tunel. Bio je uzak, prosečen grublje od glavnog tunela, sa plafonom koji je na pojedinim mestima bio prenizak. Sagli su se i nastavili napred, dublje u planinu, paleći lampe tek kada su bili sigurni da niko ne može da ih vidi.

Starac je sada hramao brže, prelazeći svetlošću lampe po zidovima tunela. Odjednom je zastao i prešao šakom preko grube brazgotine u kamenu. Mladić ga je posmatrao i pitao se šta ga tera da nastavi da se bori za njihovu stvar, kada bi svako drugi, ko je toliko osakaćen, ostatak svog života proveo u stolici za ljuljanje. Ali od previše pitanja u njihovom svetu čovek može da strada, pa je svoja razmišljanja zadržao za sebe.

„Buši ovde.“

Starac je otkrivao tek koliko je bilo dovoljno da pobudi samopouzdanje dobrovoljaca koje je regrutovao. Mladić koji je nosio čekić mislio je da pomaže majstoru za pravljenje šindre, iz moreuza Pjudžet, gde je sindikat pozvao radnike na generalni štrajk, koji je potpuno zaustavio industriju za proizvodnju šindre, sve dok proizvođači krvopije nisu slomili štrajk angažovanjem štrajkolomaca. Odgovor kakav je anarhista u povelju žudeo da čuje.

Njegov prethodni regrut je verovao da je iz Ajdaha i da beži od rudarskih ratova u gradu Ker d'Alen. Sledećem će reći da traži ljude za priključenje čikaškoj podružnici organizacije *Industrijski radnici sveta*. Kako je izgubio oko? Na istom mestu gde je povredio i nogu, u tuči sa štrajkolomcima u Kolorado Sitiju, ili kao telohranitelj Velikog Bila

Hejvuda iz Zapadne federacije rudara, ili od metka kada je guverner pozvao Nacionalnu gardu. Pravi pozlaćeni akreditivi za one koji žude da poprave svet i imaju petlje da se za to bore.

Veliki momak je uzeo čelično dleto, dugo gotovo jedan metar, i prislonio ga na mesto, dok ga je čovek sa povezom preko oka lupkao po vrhu sve dok se nije zarilo u granit. Zatim mu je dao čekić.

„Izvoli, Kevine. Samo požuri.“

„Jesi li siguran da rušenje ovog tunela neće povrediti momke koji rade u glavnom otvoru?“

„Jamčim životom. Između nas ima više o šest metara čistog granita.“

Kevin je bio uobičajena pojava na Zapadu. Trebalo je bude farmer, ali je njegovoj porodici banka zaplenila zemlju, pa je radio u rudnicima srebra, dok nije otpušten, jer je govorio u korist sindikata. Vozio se po zemlji u teretnim vagonima u potrazi za poslom, nekoliko puta ga je pretukla železnička policija. Na protestu za veće zarade štrajkolomci su ga napali palicama. Bilo je dana kada bi ga glava toliko bolela da nije mogao da razmišlja. Najgore su bile noći kada bi ga hvatao očaj da nikada neće naći stalan posao, ili bar stalan krov nad glavom, a kamoli devojkicu sa kojom bi imao porodicu. Tokom jedne od tih noći zaveli su ga anarhistički snovi.

Dinamit, „artiljerija proleterijata“, učiniće svet boljim.

Kevin zamahnu teškim čekićem koji je držao obema rukama. Trećina dleta upade u stenu. Zastao je da dođe do daha i požalio se na alat. „Ne podnosim ove čelične čekiće. Odskaču previše. Da mi je jedan od onih starih, od kovanog gvožđa.“

„Upotrebi to odskakanje.“ Iznenadujuće gibak, bogalj sa povezom na oku uze čekić, lako njime zamahnu i, koristeći svoje snažne ručne zglobove, tečnim pokretom vrati čekić koji se odbio na putanju, pa još jednom snažno udari u dleto. „Neka ono radi za tebe. Evo, ti završi... Dobro je. Vrlo dobro.“

Napravili su rupu u kamenu, duboku gotovo metar.

„Dinamit“, reče starac, koji je dao Kevinu da nosi sve što bi moglo bi moglo da ga inkriminiše, za slučaj da ih pretrese železnička policija. Kevin ispod košulje izvadi tri jednolična crvena štapina. Na svakom od njih je crnom bojom bilo odštampano ime proizvođača: VULKAN. Bogalj ih, jedan za drugim, ugura u rupu.

„Detonator.“

„Jesi li potpuno siguran da nijedan radnik neće biti povređen?“

„Sasvim.“

„Mislim da ne bih imao ništa protiv da pošaljem šefove u pakao, ali oni ljudi dole, oni su na našoj strani.“

„Iako to još uvek ne znaju“, reče starac cinično. Prikačio je detonator, koji će dovoljno snažno eksplodirati da aktivira eksploziju dinamita.

„Fitelj.“

Kevin pažljivo odmota sporogoreći fitilj, koji sakrio u šeširu. Skoro metar tankog užeta od konoplje, impregniranog barutnim prahom, goreće oko devedeset sekundi – malo više od trideset centimetara za pola minuta. Starac postavi skoro tri i po metra fitilja kako bi imali pet minuta da se sklone na bezbednu udaljenost. Dodatnih tridesetak centimetara je postavio zbog uračunavanja varijacija u vlazi i gustini impregnacije.

„Da li bi hteo da upališ fitilj?“, upita on nemarno.

Kevinove oči su gorele kao oči dečaka u božićno jutro. „Jel' mogu?“

„Proveriću da li ima nekoga. Samo zapamti, imaš pet minuta da pobegeš. Nemoj da gubiš vreme. Upali ga i beži – *Čekaj!* Šta je to?“ Pretvarajući se da je čuo nekoga kako dolazi, okrenuo se i dopola izvukao nož iz čizme.

Kevin je naseo. Naćulio je uši. Ali sve što je čuo bila je tutnjava bušilica daleko, u glavnom tunelu i zujanje ventilatora koji su izvlačili mehljivi vazduh iz ispitnog tunela i ubacivali svež. „Šta? Šta si čuo?“

„Trči tamo. Vidi ko dolazi.“

Kevin potrča, a senke koje je njegova lampa pravila po grubim zidovima počеше da poskakuju.

Starac iz detonatora išćupa sporogoreći barutni fitilj baci ga u tamu. Zamenio ga je identičnim tankim užetom od konoplje, umočenim u istopljeni trinitrotoluol, koji se koristio za detoniranje višestrukih eksplozija, zato što je goreo vrlo brzo.

Bio je brz i spretn. Obmana je bila završena pre nego što se Kevin vratio sa svog uzaludnog posla. Ali kada je podigao pogled, iznenadilo ga je to što je Kevin podigao ruke uvis. Iza njega se nalazio železnički detektiv, pandur koji ga je posmatrao dok je ulazio u tunel. Sumnja je njegovo lice, podbulo od viskija, pretvorila u masku hladne opreznosti. U ruci je čvrsto držao revolver.

„Diži ih!“, komandovao je. „Diži ruke!“

Brze oči pogledaše fitilj i detonator, i odmah sve razumeše.

Oružje je držao blizu tela, očigledno je u pitanju čovek koji ga je dosta koristio i umeo da ga upotrebi.

Starac se pomerao vrlo sporo. Ali umesto da poslušna naređenje i podigne ruke, posegao je ka čizmi i izvukao dugački nož.

Železnički pandur se nasmešio. Kada je progovorio, zvučalo je kao da pevuši, a reči su mu bile pune ljubavi prema engleskom jeziku, kakvu ima samo neko ko je sam naučio da čita.

„Pazi se, starče. Iako si greškom poneo nož na obračun pištoljima, biću prinuđen da te ubijem ako ga istog trenu ne ispustiš iz šake.“

Starac cimnu ručnim zglobom. Nož se trostruko produži i pretvori u tanak mač, sličan rapiru. Pokret se tečno nastavio u iskorak i on zaroni oštricu u policajčevo grlo. Pandur posegnu jednom šakom ka grlu, a drugom pokuša da nacilja. Starac gurnu oštricu dublje i okrenu je, presekaвши mu kičmenu moždinu, dok je mač prolazio kroz vrat i izlazio sa druge strane. Revolver zazveketa po podu tunela. Kada je starac izvukao mač, pandur se spusti na pod pored pištolja.

Kevin zagrgota. Oči mu behu razrogačene od šoka i straha, prelazeći sa mrtvaca na mač koji se pojavio niotkuda, pa nazad na mrtvaca.

„Kako... šta?“

On dodirnu oprugu i mač se vrati u oštricu noža, koji vrati u čizmu. „Isti princip kao kod pozorišnog rekvizita“, objasni on. „Malo izmenjen. Jel' imaš šibice?“

Kevin zari drhteće šake u džepove, naslepo tražeći, i na kraju izvuče postavljenu bočicu.

„Proveriću da li je ulaz u tunel čist“, reče mu starac. „Čekaj moj znak. Zapamti, pet minuta. Dobro pazi da fitilj bude upaljen, da gori kako treba, a zatim trči kao lud! Pet minuta.“

Pet minuta da stigne na bezbednu udaljenost. Ali ne ako je sporogoreći barutni prah zamenjen trinitrotoluolom, koji za tren oka preleti tri metra.

Starac preskoči pandurovo telo i požuri ka ulazu u ispitni tunel. Kada je proverio da nikoga nema u blizini, glasno, dva puta lupi dletom. Kao odgovor odjeknuše tri udarca. Vazduh je čist.